

ISLAM JE VJERA MIRA

الإسلام دين السلام باللغة البوسنوية

Abd Ar-Rahman bin Abd Al-Kerim Aš-Šiha

عبد الرحمن بن عبد الكريم الشيهة

Prijevod:

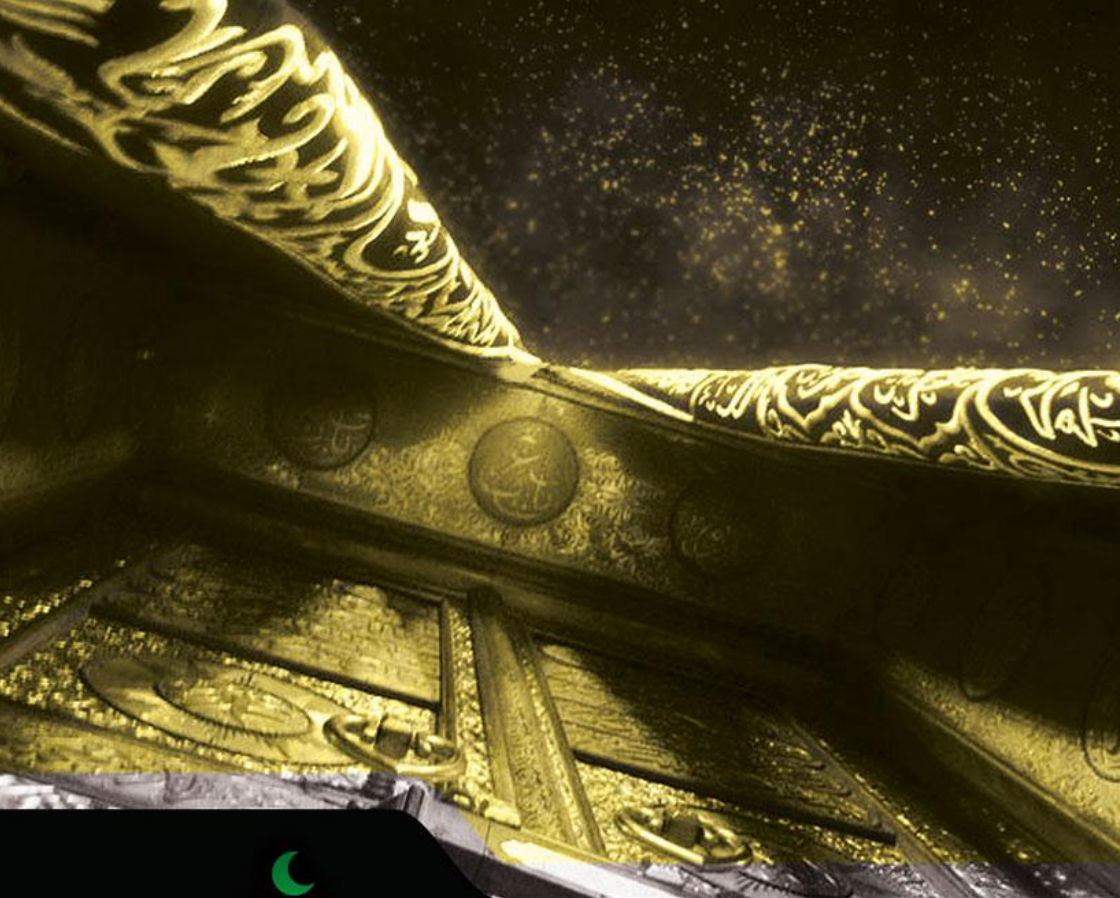
EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& Esada Vejselović – Zukorlić

Revizija:

Ifet Zukorlić

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

UVOD

U IME ALLAHA, MILOSTIVOG, SVEMILOSNOG

Svaka hvala i zahvala pripada Allahu, neka je salavat i selam na našeg Poslanika Muhammeda, njegovu porodicu i ashabe.

Prije pojave svjetla Islama, Zemlja je bila samo užarena lopta sebebom krvavih ratova zbog kojih su milioni ljudi iščezli, a riječ spokojnost i blagostanje je nestala iz rječnika naroda.

Ako se osvrnemo samo na evropski kontinent, naći ćemo da granice njegovih država nikada nisu bile stabilne, već su jedna drugu napadale i tražile plaćanje poreza, kao znak sklapanja ugovora i zaštite. Mržnja se proširila među ljudima na osnovu razlike u boji kože ili vjere, ili pak određene skupine u jednoj vjeri, kao i razlike u ovosvjetskim dobrima, porijeklu i nacionalnosti.

U takvom okruženju nije se poštovala vrijednost života čovjeka, bio on od onih koji se bore ili onih s kojima je bio sklopljen ugovor. Nisu se poštovala prava zarobljenika, već su bili ubijani, kao što se imetak ljudi nije poštovao niti njihova čast. Njihovi imeci kao i njihove žene bile su podređene a njihovi sinovi porobljavani i prodavani na pijacama gdje bi se roblje prodavalo. Čovjek nije poznavao značenje mira i svjetskog

spokoja, ono što je poznavao bilo je rat, teror, strah, kolonizacija, porobljavanje, nepravda i tiranija.

Prije dolaska Islama narod nije znao za princip slobode uvjerenja, i to da je pojedinac na vjeri koju izabere, već je postojalo prošireno pravilo da je narod na vjeri svojih vladara. Pa tako nije bilo dozvoljeno pripadniku Bizantijske Imperije da prihvati vjeru Perzijske Imperije, a ako bi to učinio, smatrao bi se izdajnikom. Također, nije bilo dozvoljeno nekom iz Perzijske Imperije da prihvati bilo koju drugu vjeru osim vjere Imperatora, a ako bi to učinio, smatrao bi se izdajnikom koji je morao biti pogubljen. Čak i među pripadnicima iste vjere, proširena je mržnja koja je bila razlog mnogih vjerskih ratova između kršćana ortodoksa i kršćana katolika, kao i između drugih kršćanskih skupina. Čak je bilo prošireno pravilo da svako ko se razide s tobom u nekoj stvari, biva prozvan teroristom, otpadnikom ili izdajicom koji je morao biti pogubljen ili zatvoren.

Kaže Poslanik Muhammed salla Allahu alejhi ve sellem, opisujući stanje na Zemlji, i koliko je nepravde, tiranije i mnogoboštva bilo: "Allah je pogledao na stanovnike Zemlje prije nego što me je poslao kao Poslanika, pa ih je zamrzio (zbog stanja na kojem su bili), arape i nearape, osim nekolicine ehlul-kitabija (ispravnih sljedbenika Isaa i Musaa alejhisselama)." (Muslim)

I zbog ovoga, Islam je došao sa porukom mira za sav narod, pa je zabranio nepravdu i tiraniju, napadanje

pespomoćnih i precizirao propise zarobljenika, i to 1400 god. prije Ženevske Konvencije. Naredio je pravednost i jednakost, i stajanje na kraj odvratnom postupku pravljenja razlike među ljudima izgrađenom na osnovu boje ili pola, porijekla ili nacionalnosti. Poništio je tiraniju vladara koji su vjeru silom svome narodu namjetali i trudili se da poruka jednobojstva i Islama ne dopre do njih. Islam je zabranio i oduzimanje Života ljudi, kao i napad na njihov imetak i čast; kao što je utvrdio mnoga prava kao i obaveze spram nemuslimana koji Žive unutar muslimanske države. Također je pozvao ljude u poštivanje dogovora i obećanja, a zabranio pronevjeru.

Govorićemo o svakoj od ovih stvari u poglavljima koja slijede, uz Allahovu dozvolu, a molimo Allaha Uzvišenog da se ovom knjigom okoristi svako onaj ko želi spoznati Islam, Allahovu vjeru, i da njegova prsa otvori za nju.

Abd Ar-Rahman bin Abd Al-Kerim Aš-Šiha

ZNAČENJE ISLAMA

Kako bi cijenjenom čitaocu bilo jasno značenje spasa u Islamu, mora znati opće značenje riječi Islam, a to je riječ koja u svojoj biti nosi mnoga značenja u kojima se osjeća spokojstvo i oslobođanje čovječanstva od ropstva. Značenje Islama je: Predanost i poniznost Gospodaru svih svjetova, dušom i tijelom, a to biva slijeđenjem Njegovih naredbi, klonjenjem Njegovih zabrana i prihvatanjem svega onoga što je odredio.

Kaže Uzvišeni Allah govoreći o Ibrahimu alejhisselam:

"Kada je njemu Gospodar njegov rekao: "Predan budi!", on je odgovorio: "Ja sam predan Gospodaru svjetova." (El-Bekara: 131)

Ovo je pravi Islam kojeg bi se svaki musliman čvrsto trebao pridržavati, kao što Allah Uzvišeni kaže:

"Reci: "Klanjanje moje, i obredi moji, i Život moj, i smrt moja, doista, posvećeni su Allahu, Gospodaru svjetova." (El-En'am: 162)

A selam je jedno od Allahovih imena, neka je uzvišena Njegova moć i sveta Njegova imena. Kaže Uzvišeni Allah:

"On je Allah, nema drugog boga osim Njega, Vladar, Sveti, Onaj Koji je bez nedostataka (Es-Selam), Onaj Koji svakog osigurava,

Onaj Koji nad svim bdi, Silni, Uzvišeni, Gordi, Slavljen neka je Allah, On je vrlo visoko iznad onih koje smatraju Njemu ravnim!" (El-Hašr: 23)

Selam je također jedno od imena Dženneta. Allah Uzvišeni kaže:

"Njih čeka Kuća blagostanja (Es-Selam) u Gospodara njihova; On će biti zaštitnik njihov zbog onoga što su činili. " (El-En'am: 127)

Selam je i pozdrav stanovnika Dženneta, molim Allaha da nas učini od njegovih stanovnika. Kaže Uzvišeni Allah:

"A na Dan kad Ga oni susretnu, On će ih pozdraviti sa: 'Mir vama!' (Selam), i On im je pripremio nagradu plemenitu." (El-Ahzab: 44)

Selam je i međusobni pozdrav među muslimanima (Neka je spas na tebe, i Allahova milost i bereket). Čistog li pozdrava i lijepe li riječi! To je pozdrav koji njegovim izgovaranjem i slušanjem, čini srca bližim, odagnava mržnju i netrpeljivost među ljudima, unosi mir i spokojstvo u dušu, zbog onoga što ovaj pozdrav nosi u sebi od iskazivanja mira i blagostanja. Riječ koju je Allahov Poslanik salla Allahu alejhi ve sellem učinio jednom od stvari koje čovjekovo ubjeđenje čine potpunim, pa kaže: "Nećete ući u Džennet sve dok ne budete vjerovali, a nećete vjerovati sve dok se ne budete voljeli! Hoćete li da vas

uputim na djelo kojim ćete se, ako ga budete činili, zavoljeti? Nazivajte selam jedni drugima!“ (Muslim)

Kao što je salla Allahu alejhi ve sellem učinio ovaj pozdrav jednim od najvrjednijih djela, pa je rekao kada je bio upitan ' Koji je to najbolji Islam'? “Da gladnog nahraniš i da selam nazivaš i onom koga poznaješ i onome koga ne poznaješ.” (Buhari i Muslim)

Islam je došao kako bi uputio ljude na puteve dobra i kako bi ih izveo iz tmina na svjetlo, i iz robovanja ljudima u robovanje Gospodaru ljudi, pa onaj ko bude slijedio vjeru Islam, i bude to propratio iskrenim djelima kojima zadobija Allahovo zadovoljstvo, Allah će ga Svojom voljom uputiti na pravi put. Uzvišeni Allah kaže:

"O sljedbenici Knjige, došao vam je Poslanik Naš da vam ukaže na mnogo šta što vi iz Knjige krijete, i preko mnogo čega će i prijeći. A od Allaha vam dolazi svjetlost i Knjiga jasna"/15/, "kojom Allah upućuje na puteve spasa one koji nastoje steći zadovoljstvo Njegovo i izvodi ih, po volji Svojoj, iz tmina na svjetlo i na pravi put im ukazuje." (El-Maida: 15–16)

Doista je vjera Islam vjera sveobuhvatnog spasa (selama), sa svim onim što ova riječ u svom značenju nosi. Rekao je salla Allahu alejhi ve sellem: "Pravi musliman je onaj od čijeg jezika i ruku su sigurni drugi muslimani, a pravi muhadžir je onaj koji odbaci ono što mu je Allah zabranio". (Buhari, Muslim)

Rekao je i salla Allahu alejhi ve sellem, u hadisu kojeg bilježi imam Tirmizi: " Vjernik je onaj od koga su sigurni imeci ljudi i njihovi Životi."

JE LI SE ISLAM ŠIRIO NASILNO ?

Osnovna načela Islama opovrgavaju ovakvu potvoru, koju izgovaraju zavidnici, zato što Allah Uzvišeni kaže:

"Nema prisile u vjeru, Pravi put se jasno razlikuje od zablude! Onaj ko ne vjeruje u Taguta (lažno božanstvo), a vjeruje u Allaha, drži se za najčvršću vezu, koja se neće prekinuti! A Allah sve čuje i zna!" (El-Bekara: 256)

Također kaže:

"Da Gospodar tvoj hoće, na Zemlji bi doista bili svi vjernici. Pa zašto onda ti da nagoniš ljude da budu vjernici?" (Junus: 99)

Također kaže:

"I reci: 'Istina dolazi od Gospodara vašeg, pa ko hoće – neka vjeruje, a ko hoće – neka ne vjeruje!' (El-Kehf: 29)

Također kaže:

"A ako oni okrenu glave – pa ti si dužan samo da jasno objavljuješ." (En-Nahl: 82)

Također kaže:

"Ti opominji, tvoje je da opominješ, ti vlasti nad njima nemaš!" (El-Gašija: 21–22)

Ajeta po ovom pitanju ima puno, zato što je Islam vjerovanje, a vjerovanje mora biti praćeno ubjeđem srca, te nije dovoljno samo izgovaranje jezikom; a to ubjeđenje srca nemože se od čovjeka uzeti na silu i bez njegove volje, jer čovjek nekada izgovara jezikom nešto u što u stvari nije ubijeđen srcem. Zato Uzvišeni Allah kaže:

"One koji zaniječü Allaha nakon što su u Njega vjerovali, osim ako na to budu primorani, a srce im ostane čvrsto u vjeri: one kojima se nevjerstvo mililo stići će srdžba Allahova i njih čeka patnja velika" (En-Nahl: 106)

JE LI SE ISLAM ŠIRIO SNAGOM?

U svakom sistemu mora postojati sila koja će ga štititi i koja će kontrolisati rad po njemu kao i sprovoditi kazne nad onim koji ga ne poštuje. Upravo ova sila garantira uspostavljanje sistema i njegov kontinuitet. Od Osmana ibn Affana, Allah bio njime zadovoljan, prenosi se da je rekao: „Zaista Allah suzbija sa sultanom, ono što se ne može suzbiti sa Kur'anom.“ (bilježi ga Rezin a lanac prenosilaca mu je prekinut, a poznat je govor Osmana, Allah bio njime zadovoljan)

A značenje njegovog govora jeste da se neki ljudi boje učiniti neko krivično djelo znajući da će ih vladar kazniti finansijski (ovosvjetskom kaznom), dok s druge strane, ne boje se činjenice da je to krivično djelo zabranjeno Kur'anom i što za njega slijedi onosvjetska kazna. I zbog ovoga, Allah je ovlastio vladara kod poduzimanja krivičnih mjera, kako bi počiniocu zločina onemogućio njegovo izvršavanje.

Spomenut ćemo jedan kratak historijski odlomak o počecima pojave Islama... Plemeniti Poslanik Muhammed, salla Allahu alejhi ve sellem, boravio je trinaest godina u Mekki, pozivajući svoj narod na lijep način, pri čemu su ga utjerivali u laž i uznemiravali, bio je mučen i tlačen i činjena mu je nepravda, njemu i onima koji su bili uz njega. Njegov narod je

došao do tog stepena da su mučili vjernike, pa bi salla Allahu alejhi ve sellem, prolazio pored njih dok su bili mučeni, i nebi mogao ništa da učini za njih, osim što bi im naređivao da se strpe. Jednom prilikom je alejhissalatu vesselam prošao pokraj Ammara ibn Jasira i njegove majke Sumejje, dok su bili mučeni, pa im je rekao salla Allahu alejhi ve sellem: " Strpite se, o porodico Jasirova, doista je vaš sastanak u Džennetu". (Hakim, a vjerodostojnim ga ocijenio šejh Albani)

Čak su kovali plan o njegovom ubistvu i oslobađanju od onoga čemu je on, salla Allahu alejhi ve sellem, pozivao, a on nebi ništa činio osim što bi molio za njih, govoreći: "Allahu moj, oprosti mom narodu, oni doista neznaju ". (Buharija i Muslim)

Njegov Gospodar bi ga učvršćivao nekim znacima, kako bi mu olakšao. I drugi poslanici utjerivani su u laž i mučeni bili; put pozivanja u Islam jeste dug i naporan put, zato što je to borba između istine i laži, između dobra i zla. Uzvišeni Allah kaže:

"Ti izdrži kao što su izdržali odlučni poslanici i ne traži da im kazna što prije dođe!" (El-Ahkaf: 35)

Ustrajao bi u pozivanju plemena koja bi dolazila svake godine u Mekku, sve dok jedna skupina od stanovnika Medine nije povjerovala i sve dok mu nisu dali prisegu da će ga pomoći i braniti, ukoliko bi se preselio kod njih, on i oni koji su s njim vjerovali.

Otputovao je u Medinu, i za vrijeme tih trinaest godina, koje je proveo u Mekki, kap krvi nije prolivena. Kurejšije su zaplijenili njegov, i imetak onih koji su s njim otputovali, pa on nije naredio borbu, osim dvije godine nakon njegovog odlaska u Medinu, i to nakon što su se sporovi proširili, kao i neprijatelji i oni koji su mu priželjkivali zlo, njemu i njegovom pozivanju, pa nije on bio taj koji je otpočeo borbu. Osvrćući se na činjenicu da su Kurejšije sa trgovinskom karavanom, prolazili putem pored Medine idući za Siriju, njihov sukob je bio kada je Allahov Poslanik, *salla Allahu alejhi ve sellem*, izašao želeći karavanu Kurejšija kako bi im udario ekonomski embargo, a to sve kako bi ih natjerao da prestanu stajati na put njegovom pozivanju u vjeru, da prestanu odvrćati ljude od iste, napadati njega i one koji vjeruju, i kako bi povratio natrag imetak njegovih drugova koji im je oduzet u Mekki. Međutim, ova karavana pod vođstvom Ebu Sufjana, prije nego je prihvatio Islam, uspjela je da pobjegne, pa kada su Kurejšije saznali za to, spremili su se i izašli van Mekke, kako bi se borili protiv Muhammeda, *sallallahu alejhi ve sellem*, a to je bila ujedno i prva bitka u Islamu, u kojoj su pobijedili Poslanik i njegovi drugovi. Kaže Uzvišeni Allah:

"Dopušta se odbrana onima koje drugi napadnu, zato što im se nasilje čini – a Allah je, doista, kadar da ih pomogne. Onima koji su ni krivi ni dužni iz zavičaja svoga prognani samo zato što su govorili: 'Gospodar naš je Allah!' A da Allah ne suzbije neke ljude drugima, do temelja bi bili porušeni manastiri, i crkve, i

havre, a i džamije, u kojima se mnogo spominje Allahovo ime. A Allah će sigurno pomoći one koji Njega pomažu – ta Allah je, zaista, moćan i silan. One koji će, ako im damo vlast na Zemlji, namaz obavljati i zekat udjeljivati i koji će tražiti da se čine dobra djela, a odvrćati od nevaljalih – a Allahu se na kraju sve vraća." (El-Hadždž: 39–41)

Dovoljno je znati da te pobjede koje je salla Allahu alejhi ve sellem ostvario i time ponizio Arapski poluotok, kroz period od dvadeset tri godine, a to je period otkad je on poslat kao Poslanik sve do njegove smrti, broj umrlih nije prelazio trista sedamdeset i pet ljudi, što od muslimana, što od nemuslimana.

Tako isto su postupali i njegovi drugovi nakon njega; osvojili su tolike gradove, lijepim ponašanjem i ophođenjem, i pozivanjem u ovu vjeru na najljepši mogući način, a nisu bili u pogledu njihovog broja i opremljenosti na stepenu onih čije su gradove osvojili.

Govori jedan od novih muslimana, a zove se Bešir Ahmed Šad: "Pitanje koje me je mučilo, bilo je to što smo mi Kršćani tvrdili da se Islam širio sabljom, pa sam rekao sam sebi, pa zbog čega onda ljudi prihvataju Islam, a i dalje ga prihvataju, širom svijeta? Zbog čega na svakom mjestu ima ljudi koji ulaze u ovu vjeru svakodnevno, bez ikakve prisile, bilo koje vrste?,"⁽¹⁾

⁽¹⁾ Iz djela „Kalu an el-Islami,, od Imadudina Halila (295. str.)

Zatim da pogledamo, je li Islam jedina vjera koja naređuje svojim pripadnicima da upotrijebe silu kako bi je proširili i stali u odbranu iste... Navodi se u Tevratu (Starom Zavjetu), u poglavlju Peta knjiga Mojsija (Ponovljeni Zakon) odlomak 20 broj10-17:

10 "Ako dođeš pred neki grad da bi ga napao, najpre mu ponudi mir.

11 Ako prihvati mir i otvori ti vrata, ceo narod koji se nađe u njemu neka obavlja ropski posao i neka ti služi.

12 Ali ako ne sklopi mir s tobom nego zarati s tobom, ti ga opkoli,

13 i kada ti ga Gospod, tvoj Bog, preda u ruke, tada pobij oštricom mača sve muškarce koji su u njemu.

14 A žene, decu, stoku i sve što se nađe u gradu, sve što iz njega zapleniš uzmi za sebe. I jedi od svega što si zaplenio od svojih neprijatelja koje ti daje Gospod, tvoj Bog.

15 Tako učini svim gradovima koji su daleko od tebe i ne ubrajaju se u gradove ovih naroda.

16 Samo u gradovima ovih naroda koje ti Gospod, tvoj Bog, daje u nasledstvo nemoj poštediti život ničemu što diše.

17 Uništi ove narode: Heteje, Amoreje, Hanance, Ferezeje, Jeveje i Jevuseje, kao što ti je zapovedio Gospod, tvoj Bog."

A od onog što je navedeno u Indžilu Jevanđelju po Mateji) oko ovog pitanja, jeste ono što je došlo u 10. odlomku citat broj 34– 39:

34 „Nemojte da mislite da sam došao da na zemlju donesem mir. Nisam došao da donesem mir, nego mač.

35 Došao sam da okrenem ‘Čoveka protiv njegovog oca, kćer protiv majke, snahu protiv svekrve.

36 Čoveku će njegovi ukućani biti neprijatelji.’

37 Ko oca ili majku voli više nego mene, nije me dostojan. Ko sina ili kćer voli više nego mene, nije me dostojan.

38 Ko ne uzme svoj krst* i ne ide za mnom, nije me dostojan.

39 Ko nađe svoj Život, izgubiće ga, a ko izgubi svoj Život radi mene, naći će ga.”

Govori Gustav u svojoj knjizi „Hadaretul–Areb,, na strani 127–128: "Kur'an se nije širio silom, Arapi su ostavljali one koje bi nadvladali slobodne da vjeruju u ono što oni hoće, pa kada bi se dogodilo da neki kršćanski narod prihvati Islam i uzme arapski jezik kao svoj, to bi bilo zbog onoga što bi oni vidjeli kod njih od pravednosti, a što nisu nalazili kod njihovih prijašnjih

nadređenih. Zbog toga što su u Islamu vidjeli lahkoću koju nisu poznavali prije."⁽²⁾

⁽²⁾ Ibid 314 str.

***JE LI CILJ ISLAMSKIH OSVAJANJA BIO
ŽELJA ZA BOGASTVOM I RASKOŠNIM
ŽIVOTOM, I UŽIVANJE U ONOME ŠTO
NAROD POSJEDUJE OD IMETKA ?***

Onaj koji ne poznaje islamsko učenje, njegova osnovna načela i plemenite ciljeve, može razmišljati na ovakav način, i da ovako zamišlja sliku, koja je izgrađena na čistim materijalnim pogledima.

Kažemo da je Poslaniku salla Allahu alejhi ve sellem, njegov narod nudio sve vrste uživanja, koje su se u narodu smatrale najvećim užicima na ovom svijetu, obećavali mu ispunjavanje svih njegovih želja i izvršavanje svega što naredi, pa ako bi htio vođstvo, učinili bi ga vođom, a ako bi htio da se oženi, oženili bi ga najljepšim ženama, a ako bi želio imetak, dali bi mu, a to sve pod uslovom da prestane sa pozivanjem, koje je prema njihovom mišljenju, umanjivalo vrijednost njihovih božanstava i umanjivalo njihovo mjesto u društvu. Na što bi on rekao sa svom sigurnošću, a nadahnut od Allaha: „Ja nisam u stanju (neću) to uraditi, kao što ni vi ne možete uzeti plamen sa Sunca.“ (Es-Silsiletu Es-Sahihatu 1/194)

Pa da je zaista čeznuo za ovosvjetskim dobrima i težio ka onome čemu ljudi teže, – a to je daleko od istine –, prihvatio bi ono što mu se nudilo i iskoristio tu priliku, jer ono što mu je nuđeno, jeste nešto najviše što se čovjeku može ponuditi.

Nakon njegove pojave kao Poslanika, slao bi pisma vladarima koji su živjeli oko njega, pozivajući ih u Islam, a oni su i dalje mogli ostati na vlasti i uživati u svemu onome što su posjedovali. Od tih pisama jeste i pismo Heraklu, vladaru Bizantije, u kojem je stajalo: " U ime Allaha, Milostivog, Svemilosnog, od Muhammeda, Allahovog Poslanika, Heraklu, vladaru Bizantije. Neka je spas na onoga koji slijedi uputu, a zatim... Pozivam te da prihvatiš Islam, prihvati ga, bićeš spašen, prihvati ga, Allah će ti dati dvije nagrade. A ako odbiješ, na tebi je grijeh Arijanaca."⁽³⁾ A zatim:

"O sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko riječi, i nama i vama zajedničke, da nikoga osim Allaha ne obožavamo, da Mu ništa ne pridružujemo, i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne smatramo!" Pa, ako se oni okrenu, vi recite: "Budite svjedoci da smo mi muslimani!" (Ali-Imran: 64) " (Buharija i Muslim)

⁽³⁾ Arijanci su bili skupina Kršćana koja je slijedila sveštenika Arija, u negiranju da je Mesih alejhisselam Bog, i bili su zbog toga tlačeni. Pa u ovom pismu Poslanik salla Allahu alejhi ve sellem hoće podsjetiti Herakla, na tlačenje te skupine, koji su bili jednobošci.

Govori Enes, Allah bio njime zadovoljan: „Nebi bilo Allahovom Poslaniku, salla Allahu alejhi ve sellem, zatraženo nešto na račun Islama, a da to nije dao – pa kaže – Došao mu je čovjek te mu je dao stoku između dva brda. Vrativši se svome narodu ovaj čovjek je rekao: 'Narode, prihvatite Islam, zaista Muhammed daje, ne bojeći se pri tome siromaštva.“

Govori Enes: " Ako bi se čovjek prihvatio Islama, ne želeći time osim ovosvjetska dobra, nebi prihvatio Islam, a da mu on ne postane draži od ovog svijeta i svega što je na njemu.." (Muslim)

Došao mu je jednog dana njegov prijatelj Omer, pa je okružio pogledom po njegovoj sobi, i nebi vidio osim hasuru od palminog lišća, na koju bi Poslanik ležao i koja bi ostavljala traga na njegovom boku, a sve što je u kući imao bilo je pregršt pšenice u posudi, i pokraj njega, stara pohabana mješina okačena na kolac. To je sve što je posjedovao Allahov Poslanik, i to kada je polovina Arapa bila uz njega, pa kada je to vidio Omer, nije se mogao suzdržati a da ne zaplače, pa ga je Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem upitao: 'Šta te je zaplakalo Omere?' Pa je odgovorio: 'A kako da ne plačem kad kraljevi i vladari uživaju u ovom svijetu i njegovim blagodatima, a Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, ne posjeduje osim ovo što vidim, pa mu je rekao Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: 'Zar nisi zadovoljan da njima pripadne ovaj svijet a nama budući ?!' (Buharija i Muslim)

Da vidimo šta je to Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, ostavio od ovosvjetskih dobara, nakon njegove smrti. Govori Amr ibn Haris, Allah bio njime zadovoljan: "Nije ostavio Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, nakon njegove smrti, dirhem niti dinar, roba niti robinju, ništa nije ostavio, osim svoju mazgu Bejda, njegovo oružje i nešto zemlje koje je ostavio kao milostinju." (Buharija)

Već naprotiv, preselio je Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, a njegov pancir je bio dat kao zalog jednom jevreju za 30 pregršta pšenice. (Buharija i Muslim)

Pa gdje je to ljubav za ovim svijetom i želja za bogastvom!!!

Omeru ibn Hattabu, Allah bio njime zadovoljan, drugom po redu namjesnika Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, a u čijoj je vladavini toliko toga osvojeno, krčao bi stomak od gladi pa bi izgovarao njegovu poznatu izreku: "Krčao ili ne krčao, tako mi Allaha, nećeš se zasititi, sve dok se ne zasite svi muslimani!!!" (Spominje ga Ibn Dževzi u historijatu Omera)

Za vrijeme borbe na Uhudu, rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: "Pođite ka Džennetu, koji je koliko nebesa i Zemlja." Pa ga je čuo Umejir ibn Humam, Allah bio zadovoljan njime, i rekao: "Džennet koliko je nebesa i Zemlja?" Poslanik odgovori: "Da." Umejir izgovori riječi čuđenja a Allahov Poslanik ga upita: "Šta te je navelo da izgovoriš te riječi?"

" Pa mu je odgovorio: " Ništa drugo, o Allahov Poslaniče, osim želja da budem od njegovih stanovnika." Pa mu je Poslanik rekao: "Ti si od njegovih stanovnika."

Umejr izvadi datule iz torbice (u kojoj su se čuvale strele) i poče ih jesti, a zatim reče: " Ako budem živio toliko da pojedem ove moje datule, onda je to zaista predug život. " Pa je bacio ono datula što je sa sobom imao, a zatim otišao u borbu, sve dok nije ubijen. " (Muslim)

Prva osvajanja muslimana koja su postigli, bila su dovoljna za njihov ugodan život, kao i život onih poslije njih, ali oni nisu tu stali, jer ono što ih je vodilo ka tim osvajanjima, jeste pozivanje u Allahovu vjeru i dostavljanje iste svim ljudima, a ne preuzimanje dobara i bogastava onih zemalja koje su osvajali.

Od činjenica koje jasno ukazuju na to da cilj ovih osvajanja i borbi, nije bila pohlepnost za imetkom, jeste i ta da su oni narodu na koji bi nailazili, davali izbor između toga da prihvate Islam i njima pripada sve što pripada i muslimanima a imaju obaveze kao i svi drugi muslimani, i da odbiju i u tom slučaju daju glavarinu, a to bi bio mali ishod zauzvrat zaštite koju bi njima pružala muslimanska država, kao i uživanje u njenim općim dobrima, i pored toga oni nebi imali drugu obavezu. Imajući u vidu da je obaveza muslimana da godišnje daju zekat, a to bi iznosilo mnogostruko više od onoga što bi ovi davali. A ako bi i to odbili, došlo bi do borbe, a s ciljem dostavljanja Allahove

vjere, jer možda postoje oni koji ako bi upoznali Islam i spoznali njegove ciljeve, prihvatili bi ga, pa postaje obavezna borba protiv onih koji staju na put dostavljanju ove vjere ljudima.

Najveći vojskovođa u Islamu Halid ibn Velid, Allah bio njime zadovoljan, a koji nije nijednom bio poražen, ni prije ni poslije njegovog prihvatanja Islama, preselio je a nije posjedovao od ovosvjetskih dobara, osim konja, sablje i sluge, pa gdje je ta pohlepnost za ovim svijetom i želja za prohtjevima i bogastvom?!!!

Ono što također dokazuje da je cilj onih prvih boraca na Allahovom putu, bio širenje vjere, jeste i ono što prenosi Šeddad ibn Hadi, Allah bio njime zadovoljan, gdje spominje: "Da je čovjek od beduina došao i povjerovao u Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, a zatim rekao: 'Hoću da učinim hidžru s tobom', pa je Poslanik oporučio nekim svojim drugovima da se za to pobrinu. Desile su se borbe i muslimani su zarobili nešto od ratnog plijena, pa je to Poslanik podijelio među svoje drugove i dao ovom beduinu, na što mu je on rekao: 'Šta je ovo?' Pa je rekao salla Allahu alejhi ve sellem: 'Ono što ti pripada.' A beduin mu reče: 'Nisam ti radi ovoga dao prisegu, već sam te slijedio kako bih ovdje bio pogođen strijelom – pa je pokazao rukom na svoje grlo –, pa da umrem i uđem u Džennet.' Rekao je salla Allahu alejhi ve sellem: 'Ako budeš iskren sa Allahom, Allah će biti iskren s tobom.' Prošlo je malo vremena a zatim su navalili na neprijatelje, pa su došli Poslaniku, salla Allahu alejhi ve

sellem, noseći ga, a strijela ga je pogodila baš onamo gdje je rukom pokazao. Upitao je salla Allahu alejhi ve sellem: 'Je li to on?' Rekoše: 'Da.' A zatim reče: 'Bio je iskren sa Allahom, i Allah je sa njim.' Potom je umotan u ogrtač Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, nakon čega mu je klanjata džhenaza. Od onoga što je Poslanik rekao u namazu, bilo je: 'Allahu moj, ovo je tvoj rob, izašao je čineći hidžru na Tvom putu pa je ubijen kao šehid, a ja sam svjedok toga.' (Nesai u Sahihu Et-Tergibu vet-Terhibu)

Knjige islamske historije prepune su ovakvih primjera, koji ukazuju na to koliko su prvi muslimani bili daleko od ovog svijeta, čiji je cilj i bio ono čime su u stvari i bili okupirani, a to je pozivanje u Allahovu vjeru i njeno dostavljanje svim ljudima, u nadi da će doći nagradu koju je obećao salla Allahu alejhi ve sellem, u svojim riječima: "Da Allah uputi tvojim sebebom jednog čovjeka, bolje ti je od crvenih deva (a što je bio najvrjedniji imetak kod Arapa)." (Buharija i Muslim)

I ne samo to, već su i mnogi ulaskom u Islam, rizikovali svoj imetak, vlast i ugled, bilo zbog toga što bi se njihova porodica odrekla njih, ili zbog njihove zaokupljenosti pozivanjem u vjeru koje bi im postalo najbitnija stvar. Pa ćemo naći u jednoj od bitaka, cijenjenog druga Allahovog Poslanika, Nu'mana ibn Mukrina el-Muzenija, prije samog početka bitke, kako kaže: "Allahu moj, učini slavnom Tvoju vjeru i daj pobjedu Tvojim robovima, i učini Nu'mana prvim koji će danas umrijeti,

i molim Te da me obraduješ danas pobjedom koja će proslaviti Islam. Recite amin, Allah vam se smilovao." Pa ima li u ovome traženja ovosvjetskih dobara?

Da poslušamo šta su rekli izaslanici Mukavkasa kada su se vratili od Amr ibn Asa, prilikom osvajanja tvrđava Babilona: "Vidjeli smo narod, koji više voli poniznost od uzdizanja, niko od njih nema volju za ovim svijetom, sjede na zemlji, a njihov vladar kao da je jedan od njih; nemožeš razlikovati starog od mladog, niti uglednog čovjeka od roba..."

O ovome govori Tomas Karlil u svojoj knjizi o herojima, kao odgovor na to da se Islam širio sabljom i silom: "Govore, da nema sablje, vjera se nebi proširila, ali, šta je to što je ojačalo sablju? To je snaga ove vjere, i to što je ona istina i novo razmišljanje, koje u samom početku biva u glavi jednog čovjeka, koji bude jedinka u odnosu na čitav svijet, pa kada bi ova jedinka uzela sablju i suprostavila se svijetu (štiteći svoja prava), nebi bila na gubitku. Smatram uopšteno da se istina sama širi, na bilo koji način, shodno situaciji, ili možda niste uvidjeli da kršćanstvo nije prezalo od upotrebe sablje, a dovoljan dokaz za to je ono što je uradio Karlo Veliki sa saksonskim plemenima. I nije mi bitno je li se istina širila sabljom, jezikom ili bilo kojim drugim sredstvom, pustimo da vladari šire istinu govorništvom, novinarstvom ili vatrom, pustimo je da se bori svojim nogama i rukama, noktima svojim, jer ona neće biti poražena, osim ako zaslužuje da bude. ,,

OSNOVE ISLAMA ODBACUJU GRUBOST I VARVARSTVO

Vjera Islam je vjera milosti, blagosti i razumjevanja, koja poziva ostavljanju krutosti i grubosti i poziva da se slijedi Poslanik Islama, za kojeg je Uzvišeni Allah rekao:

"S Allahovom milošću ti si blag prema njima; a da si grub i tvrda srca bio, razbježali bi se iz tvoje blizine." (Ali-Imran: 159)

Učenje Islama podstiče na samilost, blagost i razumjevanje, spram svakog slabašnika i jadnika. Kaže salla Allahu alejhi ve sellem: "Allah je milostiv prema onima koji su milostivi, smilujte se onima koji su na Zemlji, smilovaće vam se Onaj na nebesima." (Tirmizi, hadis je vjerodostojan)

I ne samo to, već Islam smatra da i životinjama pripada veliki udio ove samilosti, pa zbog milosti prema ovim bićima, oprošteno je jednom čovjeku i uveden je u Džennet. Kaže salla Allahu alejhi ve sellem: "Jedan čovjek je idući putem ožednio, pa je našao bunar, spustio se u njega i napio se, a zatim izašao. Potom je ugledao psa koji je zbog velike žeđi jeo prašinu, pa je rekao: 'Ovog psa je zadesilo isto što i mene.' Vratio se u bunar, napunio svoju obuću vodom, koju je držao u ustima, dok se popeo, a zatim napojio psa. Allah mu je bio zahvalan na tome i

oprostio mu. Rekoše ashabi: "O Allahov Poslaniče, zar imamo nagradu i u ophođenju prema Životinjama?" Pa je odgovorio: "U svemu što ima Živu jetru, ima nagrada." (Buharija)

S druge strane, jedna Žena je zaslužila Allahovu srdžbu i ušla u Vatru, zato što je patila i nije se smilovala, niti je povela računa o svojoj mački. Rekao je salla Allahu alejhi ve sellem: "Žena je ušla u Vatru zbog svoje mačke, zatvorila je dok nije umrla; niti je hranila niti pojila, niti je pustila da jede ono što nađe na zemlji od hrane." (Buharija i Muslim)

Plemenitih poslaničkih smjernica, koje pozivaju dobročinstvu i blagosti prema Životinjama, ima mnogo, pa ako je islamsko ophođenje prema Životinjama ovakvo, šta tek misliš o njegovom odnosu prema čovjeku kojeg je Allah počastio i dao mu prednost u odnosu na sva druga stvorenja.

***PRAVILA RATOVANJA U ISLAMU I
OPHOĐENJE PREMA NAPADAČIMA
POJAŠNJAVAJU PRAVEDNOST ISLAMA I
PREZIRANJE NEPRAVDE***

Borba u Islamu nije prohtjev u prsima muslimana, a dokaz za to je njihovo isticanje u mnogim znanostima, poput matematike, medicine, astronomije, izgradnji brodova i velelepni kuća i drugim oblastima. Zato nisu pridavali veliku pažnju ratnim pomagalima i njihovom usavršavanju, što to je pogrešno bez imalo sumnje, jer oni iako u sebi nose ljudska i prijateljska osjećanja, nije ih to smjelo odvratiti od ratnih pomagala, već su trebali imati na umu razmišljanje njihovih neprijatelja koji su imali zle planove u svojim glavama sa ciljem nereda na zemlji.

Značenje terorizma (zastrašivanja) je spomenuto u Kur'anu u govoru Allaha Uzvišenog:

"I protiv njih pripremite koliko god možete snage i konja za boj, da biste time zaplašili Allahove i vaše neprijatelje. " (El-Enfal: 60)

I bilo je preče da se zaštite snažnim oružjem kojim će postići značenje zastrašivanja drugih, spomenutog u Plemenitom

Kur'anu, kako oni nebi napadali pravedne i one pod ugovorom. I to je zastrašivanje (terorizam) kojem nije za cilj napadanje štitićenika i onih s kojima je sklopljen ugovor, niti želja za ubijanjem i uživanje u gledanju patnje bolesnika niti slušanje jauka ranjenih kao ni unekazivanje mrtvih i uživanje u mučenju zarobljenika. Vojskovođa Salahuddin bi liječio zarobljenike, obilazio bi ih i počio i plakao bi zbog nekih rijetkih slučajeva koji bi se dogodili nenamjerno. Rat kod muslimana nije uživanje zbog ranjenika koji se grcaju i pate, već s ciljem zaustavljanja nepravde i širenja pravde i sigurnosti u zajednici. S time da je osnova u ophođenju prema drugim narodima u Islamu sklapanje mirovnih ugovora, Islam je propisao borbu i naredio je, ali nakon što se uradi sve moguće od puteva ka miru, i to u pet situacija, a to su:

1. Kod odbrane svog Života, porodice, mjesta u kojem čovjek živi, jer je Allah Uzvišeni rekao:

"I borite se na Allahovu putu protiv onih koji se bore protiv vas, ali ne prelazite granice. Zaista Allah ne voli one koji prekoračaju granice." (El-Bekara: 190)

2. Kod otklanjanja nepravde od onih kojima se nepravda čini i kod pomaganja potlačenih, a to je upravo ono što borbu u Islamu čini humanom. Uzvišeni Allah kaže:

"Šta je s vama, pa se ne borite na Allahovom putu za nemoćne, muškarce, žene i djecu koji govore: "Gospodaru naš, izbavi nas iz

ovoga grada čiji su stanovnici nasilnici, odredi nam od Sebe zaštitnika i daj nam od Sebe pomagača!" (En-Nisa: 75)

3. Kod kršenja ugovora i neispunjavanja istih. Kaže Uzvišeni Allah:

"A ako prekrše zakletve svoje poslije zaključenja ugovora s njima, i ako vjeru vašu budu vrijeđali, onda se borite protiv kolovođa bezvjerstva – za njih doista ne postoje zakletve – da bi se okanili. Zar se nećete boriti protiv ljudi koji su zakletve svoje prekršili i nastojali protjerati Poslanika i prvi vas napali ? Zar ih se bojite ? Preče je da se Allaha bojite ako ste vjernici." (Et-Tevba: 13)

4. Kao odgojna mjera za nasilničku skupinu koja je ustala protiv muslimanske zajednice, kao one koje odbija pravdu i pomirenje. Kaže Uzvišeni Allah:

"Ako se dvije skupine vjernika sukobe, izmirite ih; a ako jedna od njih ipak učini nasilje drugoj, onda se borite protiv one koja je učinila nasilje sve dok se Allahovim propisima ne prikloni, onda ih nepristrasno izmirite i budite pravedni; Allah, zaista, pravedne voli." (El-Hudžurat: 9)

5. Kod odbrane vjere i njene zaštite od besposličara koji je omalovažavaju, kao i borbe protiv onih koji stoje na put dostavljanju Allahovog zakona ljudima, i onih koji muče vjernike ili ih odbijaju od toga, zbog toga što je to svjetsko pozivanje, i ne ograničava se samo na određeni narod, već svako

ima pravo čuti za njega i upoznati se s njim i sa onim što ono sadrži u sebi od dobra i pravednosti među svim ljudima, a nakon toga da odluči, hoće li prihvatiti Islam.

A što se tiče ratova s ciljem proširivanja svoje teritorije i okupiranja tuđe i uspostavljanje svojih vlasti kako bi se preuzelo narodno bogastvo, ili osvjetačkih ratova koji imaju za cilj uništavanje i rušenje, ili ratova kojima je cilj pokazivanje snage i uzdizanje svoje nadmoćnosti, sve je to Islam zabranio, zato što je borba u Islamu Allaha radi i radi uzdizanja Njegove riječi, a nije radi ličnih prohtjeva i pohlepnosti za ovosvjetskim dobrima. Kaže Uzvišeni:

"I ne budite kao oni koji su, da se pokažu svijetu, nadmeno iz grada svoga izašli. " (El-Enfal: 47)

NAČELA BORBE U ISLAMU

S tim da je Islam dozvolio borbu, kada za to ima potrebe, ona ima nekih svojih principa i pravila:

Rekao je salla Allahu alejhi ve sellem: "Borite se sa Allahovim imenom na Njegovom putu, borite se protiv onih koji ne vjeruju u Allaha, borite se ali nemojte varati i nemojte kršiti ugovore niti masakrirati tijela, niti ubijati dijete." (Muslim)

Govorio bi Ebu Bekr Es-Siddik, Allah bio njime zadovoljan, prvi namjesnik Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, svojim vojskovođama kada bi ih slao u borbu: "Oporučujem vam deset stvari, pa ih zapamtite od mene: Nemojte biti izdajice i nemojte varati, ne kršite ugovore, nemojte unekazivati mrtve, ne ubijajte malo dijete, starca niti ženu, ne uništavajte i ne palite palme, nemojte sjeći plodno drvo, ne koljite ovcu, kravu niti kamilu, osim ono što ćete pojesti, i prolazićete pored naroda koji su sebe posvjetili samostanima (hramovima), pa ih ostavite i ono čemu su se posvjetili." (Taberi, 3/226)

ZAROBLJENICI U ISLAMU

Nije dozvoljeno da se muče, ponižavaju, da se teroriju, da se unekazuju, a niti da se pate time što će se izgladnjivati i ostavljati bez vode, sve do njihove smrti. Rekao je Uzvišeni Allah:

"I hranu su davali mada su je i sami željeli, siromahu, siročetu i zarobljeniku. Mi vas samo zarad Allahova lica hranimo, od vas ni priznanja ni zahvalnosti ne tražimo!" (El-Insan: 8-9)

Već će se ophoditi plemenito prema njima, s blagošću i samilošću. Govori Ebu Aziz ibn Umejr, brat Mus'aba ibn Umejra: "Bio sam zarobljenik u bici na Bedru, pa bi Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem, govorio: 'Lijepo se ophodite prema zarobljenicima!' Ja sam bio kod jedne skupine Ensarija, pa kada bi prišli da ručaju ili večeraju, jeli bi hurme, a mene bi hranili pšenicom, zbog oporuke Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem." (Taberani u Mu'džemul-Kebiru 18/410)

Podsticao je druge i bio je za to da se zarobljenicima pruži sloboda. Rekao je Allahov Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: "Oslobodite zarobljenika, nahranite gladnog, posjetite bolesnog." (Buhari)

STANJE PORAŽENIKA

Nema napada na njihovu čast, niti oduzimanja njihovog imetka, niti omalovažavanja njihove časti, kao ni njihovog ponižavanja, niti uništavanja njihovih domova, niti osvjete... samo rad na njihovom popravljanju, naređivanje na dobro a odvrćanje od zla i uspostavljanje pravde.

Uzvišeni Allah kaže:

"One koji će, ako im damo vlast na Zemlji, namaz obavljati i zekat udjeljivati i koji će tražiti da se čine dobra djela, a odvrćati od nevaljalih – a Allahu se na kraju sve vraća." (El-Hadždž: 41)

Oni su slobodni da postupaju shodno svojim ubjeđenjima, bez da se na njih vrši pritisak, koji bi utjecao na njihovo djelovanje spram njihovog vjerskog ubjeđenja, pa se neće rušiti njihove crkve, niti lomiti njihovi krstovi.

Najbolji dokaz za to jeste obećanje, dato stanovnicima Palestine, od strane Omera ibn Hattaba, Allah bio njime zadovoljan, na dan kada je ušao u nju kao pobjednik, u kojem kaže:

"U ime Allaha, Milostivog, Svemilosnog. Ovo je obećanje koje je dato stanovnicima Palestine, od strane Allahovog roba, Omera ibn Hattaba: Daje im se sigurnost njihovih života, imetaka,

crkava i krstova... Niko od njih neće na silu izlaziti iz svoje vjere niti će ikom od njih biti nanijeta nepravda..."

Pa je li historija ikada bila svjedok ovakve plemenitosti, pravednosti i međusobnog opraštanja, od strane onih koji su pobijedili, prema onima koji su poraženi ?!

S tim što je on, Allah njime bio zadovoljan, bio u mogućnosti, da uslovljava toliko toga od njih, ali riječ je o pravednosti i sprovođenju Allahovog zakona na sve ljude.

Oni su slobodni u piću i jelu i onome što im njihova vjera dozvoljava od toga, pa se nebi ubijale svinje, niti bi alkohol bio prosipan, kao što bi bili slobodni da postupaju po njihovim ubjeđenjima, kod nekih građanskih pitanja, poput sklapanja braka, razvoda i ekonomskih pitanja.

STANJE NEMUSLIMANA U ISLAMSKOJ DRŽAVI

Oni nemuslimani, s kojima je sklopljen ugovor, njima se ne čini nepravda, niti im se umanjuje od njihovih prava, niti se loše ophodi prema njima. Kaže Uzvišeni Allah:

"Allah vam ne zabranjuje da činite dobro i da budete pravedni prema onima koji ne ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg ne izgone – Allah, zaista, voli one koji su pravični."
(El-Mumtehina: 8)

A rekao je Poslanik, *salla Allahu alejhi ve sellem*,: "Onome ko učini kakvu nepravdu onom s kojim je sklopljen ugovor, ili mu kakvo pravo oduzme, ili ga optereti nečim preko njegovih mogućnosti, ili uzme od njega nešto bez njegove volje, ja ću biti protivnik na Sudnjem Danu." (Ebu Davud, 445)

Već naprotiv, prema njima se lijepo ophodi, želi im se dobro i trudi se da im se pruži ono što im može koristiti. Od Enesa, Allah njime bio zadovoljan, se prenosi: 'Da je jedan mladić jevrej služio Poslanika, *salla Allahu alejhi ve sellem*, pa se jedne prilike razbolio, pa Poslanik, *salla Allahu alejhi ve sellem*, reče svojim drugovima: 'Hajde da ga obiđemo', i dođoše mu. Njegov otac mu bijaše kraj uzglavlja. Poslanik, *salla Allahu alejhi*

ve sellem, reče mladiću: 'Reci La ilahe illallah, kako bih se mogao zalagati za tebe na Sudnjem Danu'. Mladić stade gledati svoga oca, koji mu reče: 'Poslušaj šta ti kaže Ebu Kasim.' A zatim reče: ' Svjedočim da nema Boga koji zasluŽuje da Mu se čini ibadet, osim Allaha, i svjedočim da je Muhammed Allahov Poslanik.' Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem potom reče: 'Hvala Allahu koji ga je sačuvao dzehennemske vatre.'" (Ibn Hibban, 296)

Prenosi se od Abd Allaha ibn Amra, da je jedne prilike njegova porodica zaklala za njega ovcu, pa kada je došao kući upitao je: "Jeste li ponijeli nešto (od ovce) našem komšiji jevreju, jeste li ponijeli nešto našem komšiji jevreju? Čuo sam Poslanika, salla Allahu alejhi ve sellem, da je rekao: "Toliko mi je DŽibril oporučivao u pogledu prava komšije, da sam pomislio da će mu pripasti dio nasljedstva." (Tirmizi, 1943)

NAČELA ISLAMA POZIVAJU U MIR KOJI JE PRAVEDAN I KOJI SE SPROVODI NA SVE:

1. Bitnost čovjekovog života. On je u Islamu vrijedan, značajan, ima svoje mjesto, i zbog toga je propisana odmazda, pa je naređeno da se ubica ubije (onaj koji namjerno ubije), dok je za ubistvo greškom propisana krvarina, a to je određena svota novca koju izdvaja porodica ubice, i ona nije vrijednost ubijenog, već se daje kao naknada u zamjenu za štetu koja je nanijeta porodici ubijenog. A postoji i kefaret, a on je oslablađanje roba, pa ukoliko se ne nađe, onda post dva mjeseca uzastopno, a ako ni to nemože, onda će nahraniti 60 siromaha. Ovaj kefaret jeste čin kojim se čovjek približava Allahu, u nadi da će mu On oprostiti ovaj grijeh koji se desio bez njegove volje. Sve ovo radi očuvanja ljudskog života, i kako bi život pojedinca bio sačuvan od poigravanja, i kako bi se spriječile pokvarene duše od izvršavanja ubistva, jer onaj koji zna da će biti ubijen ako ubije nekog, okanio bi se toga i njegovo zlo bi time prestalo, a da kazna za ubistvo nije odmazda, nebi došlo ni do sustezanja od ovog zlodjela. Tako je i sa ostalim kaznama koje su u Islamu precizirane, koje postoje radi suzbijanja i uklanjanja, i nisu postavljene osim sa ciljem da se život čovjeka zaštiti i da se zaštite njegova prava. Kaže Uzvišeni Allah:

"U odmazdi vam je **Ž**ivot, o razumom obdareni, da biste se Allaha bojali." (El-Bekara: 179)

I Islam se ne zaustavlja samo na ovoj ovosvjetskoj kazni, već opominje i kaznom na onom svijetu, koja se ogleda u Allahovoj srdžbi prema ubici i bolnoj patnji. **Kaže Uzvišeni:**

"A ko hotimično ubije vjernika, kazna mu je Džehennem, u kojem će vječno ostati! Njemu slijedi i gnjev Allahov i prokletstvo, i njemu je kaznu veliku pripremio!" (En-Nisa: 93)

2. Islam gleda na ljude s jednakošću, oni su jednaki u svom nastajanju i jednaki u razvijanju, bili muškarci ili **Ž**ene. **Kaže Uzvišeni Allah:**

"O ljudi, bojte se Gospodara svoga, Koji vas je stvorio od jedne osobe, od koje je njen par stvorio, a od njih dvoje mnoge muškarce i **Ž**ene rasijao! Bojte se Allaha, Čijim imenom jedni druge molite, i čuvajte rodbinske veze! Allah doista nad vama bdije!" (En-Nisa: 1)

Rekao je Poslanik, salla Allahu alejhi ve sellem: "Ljudi su sinovi Ademovi, a Adem je stvoren od zemlje." (Ahmed)

I na osnovu ove jednakosti koju Islam zagovara, u islamskom zakonu svi ljudi su jednaki u pogledu slobode. Omer ibn Hattab je još prije 14 stoljeća izrekao sljedeći stih, u kojem stoji: "Kada ste to od ljudi načinili robove, a njihove majke su ih rađale slobodnima." (Životopis Omera od Ibnul-Dževzija)

3. Jednakost izvora vjera, jer je svaka vjera u svojoj osnovi od Allaha, sve od Adema alejhisselam pa do pečata svih vjerovjesnika i poslanika Muhammeda alejhis salatu ves selam. Vjera svih poslanika je jedna a to je monoteizam tj. obožavanje jedino Allaha u skladu sa onim što je propisao i knjigama koje je objavio. Kaže Uzvišeni Allah:

"On vam propisuje u vjeri isto ono što je propisao Nuhu i ono što objavljujemo tebi, i ono što smo naredili Ibrahimu i Musau i Isau: "Pravu vjeru ispovijedajte i u tome se ne podvajajte!" (Eš-Šura: 13)

Također kaže:

"Mi objavljujemo tebi kao što smo objavljivali Nuhu i vjerovjesnicima poslije njega, objavljivali smo Ibrahimu, i Ismailu i Ishaku i Jakubu i unucima, i Isau, i Ejjubu, i Junusu, i Harunu, i Sulejmanu, a Davudu smo dali Zebur", i (poslali smo) poslanike o kojima smo ti prije kazivali i poslanike o kojima ti nismo kazivali. A Allah je sigurno s Musaom razgovarao." (Poslali smo) poslanike koji su radosne vijesti i opomene donosili, da ljudi poslije poslanika ne bi nikakvog opravdanja pred Allahom imali. A Allah je Silan i Mudar." (En-Nisa: 163-165)

Islamski zakon zagovara put koji poništava rasizam, pokuđeno strančarstvo, odbacuje bilo kakvu raspravu, međusobnu mržnju i netrpeljivost među ljudima, time što je

vjerovanje u poslanike i prethodne nebeske knjige, učinio od osnovnih vjerskih principa. Kaže Uzvišeni Allah:

"Recite: "Mi vjerujemo u Allaha i u ono što se objavljuje nama, i u ono što je objavljeno Ibrahimu, i Ismailu, i Ishaku, i Jakubu, i unucima, i u ono što je dato Musau i Isau, i u ono što je dato vjerovjesnicima od Gospodara njihova; mi ne pravimo nikakve razlike među njima i mi se Njemu predajemo." (El-Bekara: 136)

Pa ćemo naći da Kur'an gleda na Musaa alejhisselam, s kojim je On razgovarao, kao na uglednika i bliskog Allahu, pa Kaže Uzvišeni:

"O vjernici, ne budite kao oni koji su Musaa uznemirivali, pa ga je Allah oslobodio onoga što su govorili, i on kod Allaha ugled užiiva." (El-Ahzab: 69)

Kur'an gleda na Tevrat koji je njemu objavljen, kao na uputu i svjetlost, pa kaže Uzvišeni Allah:

"Mi smo objavili Tevrat, u kome je uputstvo i svjetlo. Po njemu su jevrejima sudili vjerovjesnici, koji su bili Allahu poslušni i čestiti ljudi, i učeni, od kojih je traženo da čuvaju Allahovu knjigu, i oni su nad njom bdjeli. Zato se, kad budete sudili, ne bojte ljudi, već se bojte Mene, i ne zamjenjujte riječi Moje za nešto što malo vrijedi! A oni što ne sude prema onom što je Allah objavio, oni su pravi nevjernici." (El-Maida: 44)

Na Izraelićane, narod Musaa alejhis selam, gleda kao na plemenit narod, koji je bio odlikovan u to vrijeme u odnosu na druge narode. Kaže Uzvišeni Allah:

"O sinovi Israilovi, sjetite se blagodati Moje koju sam vam darovao, i toga što sam vas nad drugim ljudima bio odlikovao." (El-Bekara: 122)

Također na Isaa alejhis selam, Kur'an gleda kao na plemenitog poslanika, i da je on Allahova riječ, koju je On stavio u Merjem (A Allahova riječ znači da je on stvoren Allahovom naredbom, koja glasi ' Budi ' i nije stvoren onako kako to biva na Zemlji, a što je poznato kod procesa stvaranja čovjeka), i da je on duh od Njega (Ovo svakako ne znači da je on dio od Allaha, koji je izašao i odvojio se od Njegovog bića, već samo da je od Njega, Slavljen i Uzvišen neka je On). Kao što Uzvišeni Kaže:

"I potčinio vam je ono što je na nebesima i na Zemlji, sve je od Njega! To su, zaista, znaci za ljude koji razmišljaju." (El-Džasija: 13)

Također kaže:

"Od Allaha je svaka blagodat koju uživate." (En-Nahl: 53)

Kaže Uzvišeni Allah:

"I kada melec rekoše: "Merjema, Allah te raduje sinom koji je Riječju od Njega stvoren, čije je ime Mesih, Isa, sin Merjemin,

ugledan i na ovom i na drugom svijetu i jedan od Allahu bliskih! On će govoriti ljudima i u kolijevci, i kao odrastao i jedan od dobrih!" (Ali-Imran: 45-46)

Gleda na djevicu Merjem alejhas selam, kao na iskrenu, na onu koja je uvijek istinu govorila, pa kaže Uzvišeni:

"Mesih, sin Merjemin, samo je poslanik – i prije njega su dolazili i odlazili poslanici – a majka njegova je uvijek istinu govorila; i oboje su hranu jeli. Pogledaj kako im Mi iznosimo jasne dokaze, i pogledaj, zatim, njih kako se odmeću." (El-Maida: 75)

Na Indžil, Kur'an gleda kao i na Tevrat, da je on uputa i svjetlost, pa kaže Uzvišeni Allah:

"Poslije njih smo Isaa, sina Merjemina, poslali, koji je priznavao Tevrat prije njega objavljen, a njemu smo dali Indžil, u kome je bilo uputstvo i svjetlo, i da potvrdi Tevrat, prije njega objavljen, u kome je, također, bilo uputstvo i pouka onima koji su se Allaha bojali." (El-Maida: 46)

Na one koji su bili vjernici od sljedbenika Isaa alejhisselama, gleda kao na milostiv, blag narod, pa kaže:

"Zatim smo, poslije njih, jednog za drugim poslanike slali Naše, dok nismo Isaa, sina Merjemina, poslali, kojem smo Indžil dali, a u srca sljedbenika njegovih blagost smo i samilost ulili, dok su monaštvo oni sami, kao novotariju uveli – Mi im ga nismo propisali u želji da se stekne Allahovo zadovoljstvo; ali oni o

njemu (Indžilu) ne vode brigu onako kako bi trebalo, pa ćemo one među njima koji budu ispravno vjerovali nagraditi, a mnogi su od njih nevjernici." (El-Hadid: 27)

Shodno svemu ovome, obaveza je svakog muslimana, da vjeruje u sve poslanike, kao i da vjeruje u knjige koje su im od Allaha objavljene. Kaže Uzvišeni Allah:

"Oni koji u Allaha i poslanike Njegove ne vjeruju i žele između Allaha i poslanika Njegovih (u vjerovanju) napraviti razliku te govore: "U neke vjerujemo, a u neke ne vjerujemo", i žele između toga (dvoga) iznaći put neki, oni su zbilja pravi nevjernici, a Mi smo nevjernicima pripremili sramnu patnju. " (En-Nisa: 150-151)

Kao što mu je obaveza da poštuje, uzdiže i vrjednuje svaki zakon i pravac koji su oni zacrtali svom narodu, i da voli i smatra braćom i prijateljima sve one koji su potvrđivali njihovu iskrenost i vjerovali u njih, prije pojave Poslanika Muhammeda salla Allahu alejhi ve sellem.

Kaže Uzvišeni Allah:

"Gospodaru naš, oprosti nama i braći našoj koja su nas u vjeri pretekla" (El-Hašr: 10)

A dolaskom Poslanika salla Allahu alejhi ve sellem, pečatom svih vjerovjesnika, prestala je i dolaziti objava sa nebesa, zbog riječi Uzvišenog Allaha:

"Muhammed nije otac nijednom od vaših ljudi, nego je Allahov poslanik i posljednji vjerovjesnik – a Allah sve dobro zna." (El-Ahzab: 40)

I ono što mu je objavljeno (Poslaniku Muhammedu salla Allahu alejhi ve sellem) od vjerozakona derogiralo je sve one vjerozakone koji su bili prije njega, a ova derogacija podrazumjeva rad po njegovom salla Allahu alejhi ve sellem vjerozakonu i ostavljanje svega drugog, a ne znači negiranje tih nebeskih vjerozakona, već da se vjerujući u njih, ne radi po njima. Kaže Uzvišeni:

"A onaj ko želi neku drugu vjeru osim Islama, neće mu biti primljena, i on će na drugom svijetu biti među gubitnicima." (Ali-Imran: 85)

Islamski vjerozakon zahtjeva od pripadnika ostalih nebeskih knjiga isto ono što zahtjeva i od muslimana, a to je vjerovanje u sve poslanike koji su od Allaha poslani, kao i u sve knjige koje su im objavljene. Kaže Uzvišeni Allah:

"Pa, ako oni budu vjerovali u ono u što vi vjerujete, na Pravom su putu; a ako glave okrenu, oni su onda daleko od Pravog puta i Allah će te sigurno od njih zaštititi, jer On sve čuje i zna." (El-Bekara: 137)

Islamski vjerozakon je u slučaju razilaženja čist od svakog onoga ko se suprostavlja i prkosi. Kaže Uzvišeni Allah:

"Tebe se ništa ne tiču oni koji su vjeru svoju raskomadali i u stranke se podijelili, Allah će se za njih pobrinuti. On će ih o onome što su radili obavijestiti. Ko uradi dobro djelo, bit će deseterostruko nagrađen; a ko uradi loše djelo, bit će samo prema zasluži kažnjen, i neće mu se učiniti nepravda. Reci: "Mene je Gospodar moj na pravi put uputio, u pravu vjeru, vjeru Ibrahima pravovjernika, a on nije bio idolopoklonik." (El-En'am: 159-161)

Pravac kojeg islamski vjerezakon zagovara kod pozivanja pripadnika drugih vjera, jeste produktivni dijalog koji će ljude okupiti oko ispravne staze i poziva ljude u lijepo ponašanje, kojeg je Allah naredio. Kaže Uzvišeni Allah:

Reci: "O sljedbenici Knjige, dođite da se okupimo oko riječi, i nama i vama zajedničke, da nikoga osim Allaha ne obožavamo, da Mu ništa ne pridružujemo, i da jedni druge, pored Allaha, bogovima ne smatramo!" Pa, ako se oni okrenu, vi recite: "Budite svjedoci da smo mi muslimani!" (Ali-Imran: 64)

Također će se poštivati svetinje drugih i neće se vrijeđati, a to zbog njihovog ubjeđenja i onoga čemu se oni pripisuju, zbog govora Uzvišenog koji kaže:

"Ne grdite one kojima se oni, pored Allaha, klanjaju, da ne bi i oni, nepravedno i ne misleći šta govore, Allaha grdili." (El-En'am: 108)

Traži se od sljedbenika Islama da sa drugima raspravlja i razgovara na najljepši mogući način, zbog govora Allaha Uzvišenog koji kaže:

"I sa sljedbenicima Knjige raspravljajte na najljepši način –ne sa onima među njima koji su nepravedni– i recite: 'Mi vjerujemo u ono što se objavljuje nama i u ono što je objavljeno vama, a naš Bog i vaš Bog–jedan je i Njemu smo mi predani!' (El-Ankebut: 46)

Kaže Uzvišeni Allah:

"Na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj, i s njima na najljepši način raspravljaj!" (En-Nahl: 125)

Utjerivanje ljudi u Islam na silu, nije od pravca pozivanja u Islam, kako smo i prije spomenuli, zbog govora Uzvišenog koji kaže:

"Nema prisile u vjeru, Pravi put se jasno razlikuje od zablude!" (El-Bekara: 256)

A to zato jer je islamski pravac predstavljanje Islama nemuslimanima bez obavezivanja ili prisiljavanja, što u Islamu podrazumjeva uputu ukazivanja na Pravi put, a ne uputu

prihvatanja jer je ona u Allahovim rukama⁽⁴⁾, Slavljen neka je i Uzvišen. Kaže Uzvišeni Allah:

"I reci: 'Istina dolazi od Gospodara vašeg, pa ko hoće – neka vjeruje, a ko hoće – neka ne vjeruje!' Mi smo nevjernicima pripremili Vatru čiji će ih plamen sa svih strana obuhvatiti; ako zamole pomoć, pomoći će im se tekućinom poput rastopljene kovine koja će lica ispeći. Užasna li pića i grozna li boravišta!" (El-Kehf: 29)

A Islam je pravedan u svakoj stvari, čak i kada se radi o pripadnicima druge vjere. Kaže Uzvišeni Allah:

"I naređeno mi je da vam pravedno sudim; Allah je i naš i vaš Gospodar, nama naša, a vama vaša djela; nema potrebe da jedni drugima dokaze iznosimo; Allah će nas sve sabrati, i Njemu će se svi vratiti." (Eš-Šura: 15)

4. Islam podstiče na produktivno međusobno potpomaganje, koje svima donosi dobro i teži ka tome da obezbjedi sve ono što je korisno ljudima. Kaže Uzvišeni Allah:

"Jedni drugima pomažite u dobročinstvu i bogobožnosti, a ne sudjelujte u grijehu i neprijateljstvu; i bojte se Allaha jer Allah strašno kažnjava." (El-Maida: 2)

⁽⁴⁾ Na nama je da druge pozovemo i ukažemo na Pravi put, a da li će oni to prihvatiti, nije na nama, već je to Allahova milost koju daruje onome kome On hoće. (OP.PREV.)

Od Abd Allah ibn Omera Allah bio njime zadovoljan se prenosi da je čovjek došao Poslaniku salla Allahu alejhi ve sellem i upitao ga: "O Allahov Poslaniče, koji su ljudi najdraži Allahu i koja su to djela najdraža Allahu? Pa mu je Poslanik salla Allahu alejhi ve sellem odgovorio: 'Allahu najdraži ljudi su oni koji drugim ljudima najviše koriste, a najdraža djela su Mu da obraduješ muslimana ili da otkloniš od njega kakvu tegobu, ili da ga oslobodiš duga ili da otkloniš glad od njega. Da budem u pomoći svome bratu u vjeri, draže mi je nego da budem u i'tikafu (boravim) u ovom mesdžidu (misli na Poslanikov mesdžid) mjesec dana, a ko suzbije svoju srdžbu Allah će mu prekriti sramotu, a ko se sustegne onda kad može da uzvрати, Allah će njegovo srce ispuniti nadom na Sudnjem danu, a ko bude sa svojim bratom sve dok mu ne ispuni njegovu potrebu, Allah će mu stope učvrstiti na Dan kada će mnogi biti nestabilni." (Bilježi ga Taberani u Mu'džemul-Kebiru a vjerodostojnim ga ocjenio šejh Albani)

Islam je poduzeo sve mjere kako bi došao do ovog cilja, a od tih mjera su sljedeće:

– Podsticanje na međusobno upoznavanje između naroda spram ispravnog puta koji je sagrađen na jednoboštvu i priznavanju svih poslanika i objava, zbog govora Uzvišenog koji kaže:

"O ljudi, Mi smo vas od muškarca i žene stvorili i plemenima i narodima vas učinili da biste se upoznali. Najugledniji od vas kod Allaha je onaj koji Ga se najviše boji." (El-Hudžurat: 13)

– Podsticanje na priželjkivanje dobra drugima.

Od Ebu Hurejre, Allah bio njime zadovoljan, se prenosi da je rekao: 'Rekao je Allahov Poslanik salla Allahu alejhi ve sellem: 'Ko će prihvatiti od mene ovo što ću reći i raditi po tome, ili pak podučiti drugoga koji će po tome raditi?' Kaže Ebu Hurejre dalje: Pa rekoh: 'Ja ću, o Allahov Poslaniče. Pa me uze za ruku i nabroja pet stvari rekavši: 'Čuvaj se zabranjenih stvari pa ćeš biti od najpobožnijih ljudi, budi zadovoljan onim što ti je dao Allah pa ćeš biti od najbogatijih, dobro čini svome komšiji, bit ćeš vjernik, voli ljudima ono što voliš i sebi, bit ćeš musliman i nemoj se puno smijati, jer uistinu to umrtvljuje srce.'" (Tirmizi)

– Podsticanje na pružanje savjeta drugima.

Kaže Poslanik salla Allahu alejhi ve sellem: "Vjera je savjet. Upitismo: 'A kome to, o Allahov Poslaniče?' Pa reče: 'Allahu (što znači iskrenost u svemu što je Allah naredio i ostavljanju onoga što je zabranio, pa će čovjek biti iskren kod jednoće Allaha i u činjenju pokornosti Njemu. Pa savjet znači iskrenost u nekoj stvari sve dok ne bude obavljena na način kako je to Allah naredio), i Njegovoj knjizi (Kur'anu, a to znači iskrenost kod razmišljanja o značenju onoga što se u njemu nalazi i poimanja istog, kao i slijeđenju onoga što se u njemu nalazi od

naredbi i klonjenja onoga što se u njemu nalazi od zabrana), i Njegovom Poslaniku (a to znači iskrenost u slijeđenju onoga što je naredio i klonjenju onoga što je zabranio, kao i slijeđenju i odbrani njegovog puta), i predvodnicima muslimana (upućivanjem dove za njih, poslušnošću i pokornošću u dobru, kao i njihovom odvrćanju od lošeg na lijep način), i običnom narodu (njihovom podučavanju vjeri i pozivanju ka Allahu, slavljen neka je, kao i naređivanju na dobro a odvrćanju od zla)." (Muslim)

– Podsticanje na naređivanje na dobro i odvrćanje od zla na svaki mogući način, i shodno mogućnosti pojedinca, jer to je garant sigurnosti koji štiti narod od proširivanja nereda među njima, i štiti njihova prava. Naređivanjem na dobro, a odvrćanjem od zla, neznalica se podučiti, nemarni iz svog nemara probudi, grijeshnik ojača a onaj koji je na ispravnom putu bude pomognut. Kaže Uzvišeni Allah:

"I neka među vama bude grupa ljudi koja na dobro poziva i naređuje dobro i odvrća od zla. To su oni koji su spašeni!" (Ali-Imran: 104)

Kaže salla Allahu alejhi ve sellem: "Ko od vas vidi loše djelo neka ga ukloni rukom, a ako nemože onda jezikom, a ako ni to nemože onda srcem, a to je najslabiji iman." (Muslim)

– Podsticanje na traženje znanja i podučavanje. Kaže Uzvišeni:

"Reci: 'Zar su isti oni koji znaju i oni koji ne znaju?'" (Ez-Zumer: 9)

Kaže Poslanik salla Allahu alejhi ve sellem: "Traženje znanja je obaveza svakog muslimana." (Ibn Madže)

A to znači da svaki pojedinac spozna njegove obaveze i njegova prava, kako bi on bio miran a i drugi od njega.

– Podsticanje na čuvanje prirodne okoline i onog što ona sadrži. Smjernice Poslanika salla Allahu alejhi ve sellem najstrožije upozoravaju na poigravanje sa svim onim što koristi čovjeku, jer sve što je u kosmosu nije privatno već vlasništvo svih, pa je tako Islam zabranio sve što prouzrokuje štetu prirodnoj okolini. Kaže Uzvišeni Allah:

"I ne pravite nered na Zemlji, kad je na njoj red uspostavljen, a Njemu se molite sa strahom i nadom; milost je Allahova doista blizu onih koji dobra djela čine." (El-E'raf: 56)

Uzvišeni također kaže:

"Čim se neki od njih okrene od tebe, krene nered po Zemlji praviti, ništiti usjeve i stoku. A Allah ne voli nered! A kada mu se kaže: 'Allaha se boj!', on se onda ponosi grijesima. Pa dosta mu je Džehennem, a on je, doista, grozno boravište!" (El-Bekara: 205–206)

– Pozivanje u rad i korištenje svega onoga što nam zemlja pruža, za opštu korist. Kaže Uzvišeni Allah:

"On vam je Zemlju pogodnom učinio, pa hodajte predjelima njezinim i hranite se onim što On daje, Njemu ćete poslije oživljavanja odgovarati." (El-Mulk: 15)

– Pozivanje u suprostavljanje opojnim sredstvima i narkoticima, zbog govora Uzvišenog koji kaže:

"O vjernici, opijumi i kocka i kumiri i strjelice za gatanje odvratne su stvari, šejtanovo djelo; zato se toga klonite, da biste postigli što želite." (El-Maida: 90)

– Pozivanje u očuvanje časti i imetaka drugih. U pogledu časti Uzvišeni Allah kaže:

"I ne približavajte se bludu, jer je to razvrat, kako je to ružan put!" (El-Isra: 32)

Također kaže:

"One koji okrive poštene žene, a ne dokažu to s četiri svjedoka, sa osamdeset udara biča izbičujete i nikada više svjedočenje njihovo ne primajte; to su nečasni ljudi" (En-Nur: 4)

Prijeti se bolnom kaznom onome koji je zadovoljan time da se u zajednici širi bestidan govor, pa šta misliš o onome ko radi na širenju takvog govora i olakšavanju puteva koji vode ka tome i koji to pomaže. Kaže Uzvišeni Allah:

"One koji vole da se o vjernicima šire bestidne glasine, čeka teška kazna i na ovom i na onom svijetu; Allah sve zna, a vi ne znate."
(En-Nur: 19)

U pogledu očuvanja imetaka drugih, kaže Uzvišeni Allah:

"Ne jedite imovinu drugoga na nepošten način." (El-Bekara: 188)

Također kaže:

"Napunite mjeru kad mjerite na litru i pravo mjerite na kantar! To je bolje i posljedice su ljepše." (El-Isra: 35)

Također kaže:

"O vjernici, bojte se Allaha i ostavite što je preostalo od kamate, ako ste vjernici. Ako to ne učinite, navješćuje vam se rat od Allaha i Poslanika Njegova! A ako se pokajete, pripadaju vam glavnice imetaka vaših; nećete nepravdu učiniti niti će vama nepravda biti učinjena." (El-Bekara: 278–279)

– Podsticanje na izgradnju svega onoga u čemu je opća dobrobit i čija se korist vraća na zajednicu.

– Pozivanje u skrbništvo siročadi i onih koji nemaju porodicu.
Kaže Uzvišeni Allah:

"I ne približavajte se imetku siročeta, osim ako želite da ga unaprijedite." (El-Isra: 34)

Kaže Poslanik salla Allahu alejhi ve sellem: "Ja i skrbnik siročeta, bit ćemo u Džennetu ovako, pa je pokazao kažiprstom i srednjim prstom i napravio mali razmak među njima." (Buhari)

A skrbništvo siročeta znači briga o njemu i ispunjavanje njegovih potreba.

– Pozivanje u suprostavljanje gladi svim mogućim sredstvima. Kaže Uzvišeni Allah:

"Pa zašto on nije savladao teškoću? A šta ti misliš: šta je to teškoća?, roba ropstva osloboditi", ili, u vrijeme gladi, nahraniti". (El-Beled: 11–14)

– Podsticanje na oslobađanje robova. Kaže salla Allahu alejhi ve sellem: "Ko oslobodi roba vjernika, Allah će za svaki njegov dio tijela osloboditi džehennemske vatre tijelo onoga ko ga je oslobodio." (Muslim)

ISLAMSKI PRINCIPI POZIVAJU MIRU

Islamski principi naređuju sve ono što vodi čovjekovoj sreći a zabranjuje sve ono što prouzrokuje neprijateljstvo i mržnju u zajednici. Ovi principi ako se budu sprovodili dovode do mira i spokojsva u zajednici, gdje se oni budu sprovodili i gdje se po njima bude radilo. Islamskih principa je puno a njihovo načelo jeste da sve što ljudima šteti od riječi ili djela jeste ružno ponašanje koje je zabranjeno i čime Allah nije zadovoljan. Pri kome se nađu ova svojstva biće izložen mržnji ljudi na ovom svijetu kao i Allahovoj kazni na onom svijetu. Zato je naš Gospodar, Uzvišen neka je, zabranio nepravdu i tiraniju, a to je općenije rečeno napad na druge, bilo riječima ili djelom, kao i uskraćivanje prava onome kome pripadaju. Kaže Uzvišeni Allah:

"Reci: "Gospodar moj zabranjuje razvrat, i javni i tajni, i grijeh, i neopravdanu primjenu sile." (El-E'raf: 33)

Kaže Uzvišeni Allah u hadisi kudsijju: " O robovi moji, Sebi sam zabranio nepravdu, i učinio sam je zabranjenom među vama, pa nemojte nepravdni biti..." (Muslim)

I naredio je Allah da se pomogne onaj kome je nepravda učinjena, kao i onaj koji čini nepravdu, pa kaže salla Allahu alejhi ve sellem: "Pomozi svoga brata, bio on taj kome se čini nepravda ili onaj koji čini nepravdu. – Pa reče čovjek: O Allahov

Poslaniče, da ga pomognem ako je onaj kome se nepravda čini, ali šta misliš ako je nepravednik, kako da ga pomognem? Pa mu Poslanik odgovori: Spriječiš ga ili mu zabraniš to, i ti si ga na taj način pomogao." (Buhari)

S druge strane Islam naređuje pravednost u riječima i djelu, prema sebi i prema drugima. Kaže Uzvišeni Allah:

"Allah zahtijeva da se svačije pravo poštuje, dobro čini, i da se bližnjima udjeljuje, a razvrat i sve što je odvratno i nasilje zabranjuje; da pouku primite, On vas savjetuje." (En-Nahl: 90)

Pravednost je naređena, kako kod stanja smirenosti, tako i u srdžbi, prema muslimanu ili nemuslimanu, pa kaže Uzvišeni:

"Neka vas mržnja koju prema nekim ljudima nosite nikako ne navede da nepravedni budete! Pravedni budite, to je najbliže bogobojažnosti." (El-Maida: 8)

I ne samo to, već se podstiče da se na loše uzvрати dobrim, kako bi se srca zbližila i nestalo ono što biva u srcima od zavisti. Uzvišeni kaže:

"Zlo dobrim uzvрати, pa će ti dušmanin tvoj odjednom prisni prijatelj postati." (Fussilet: 34)

ZAKLJUČAK

Na kraju ove knjižice, koja u zadovoljavajućoj formi govori o pitanju zastrašivanja u Islamu, priznajem da nisam dao svo pravo ovoj temi, a to zbog njene osjetljivosti, ali sam pružio nekoliko općih smjernica o odnosu Islama spram pripadnika drugih vjera, kao i vezama kojima se oni za njega vezuju, koja je građena na tome da se svima želi dobro, jer od najjačih imanskih veza jeste ljubav u ime Allaha i mržnja u Njegovo ime, a ne zbog ispunjavanja nekih koristi i prohtjeva. Pa kada nekoga mrziš, ne mrziš njega lično, već ono što je pri njemu od nemarnosti u ispunjavanju Allahovih naredbi ili rada po onome što je zabranjeno. Kaže Uzvišeni Allah:

"Ti sa svakim – lijepo! i traži da se čine dobra djela, a neznalica se kloni!" (El-E'raf: 199)

Divne li vjere Islama! A to zbog ispravnog učenja od Allaha koje izvodi ljude iz robovanja ljudima u robovanje Gospodaru ljudi, kao što ih izvodi iz tmina nevjerstva i pripisivanja Allahu druga, u svjetlost Islama. Kaže Uzvišeni Allah:

"Allah je zaštitnik onih koji vjeruju, izvodi ih iz tmina na svjetlo, a onima koji ne vjeruju zaštitnici su taguti, odvođe ih sa svjetla u

tmine! To su stanovnici Vatre i u njoj će vječno ostati." (El-Bekara: 257)

Islam odgaja svoje sljedbenike tako da svima čine dobročinstvo, što dovodi do uspostave pravednosti u zajednici, i odgaja ih da drugima žele dobro a što vodi ka očuvanju svetinja i zaštiti prava. Odgaja ih na međusobnom opraštanju iz čega proizilazi ujedinjavanje, ljubav i samilost, odgaja ih na poštivanje Allahovih svetinja što vodi ka tome da svaki pojedinac u zajednici živi siguran za sebe i siguran u pogledu svog imetka i časti. Odgaja ih također na ljubavi prema drugima i odstranjuje egoizam, pa se time postiže međusobno potpomaganje; stariji se prema mlađima ophode sa milošću i blagošću, a mlađi poštuju i cijene starije; imućni pomaže onom koji nema i koji je u potrebi, pa time bivaju onakvi kakvim ih je opisao salla Allahu alejhi ve sellem: " Primjer vjernika u njihovoj međusobnoj ljubavi, milosti i blagosti, jeste primjer jednog tijela, koje ako se jedan dio njega razboli, onda cijelo tijelo pogodi nesanica i groznica." (Muslim)

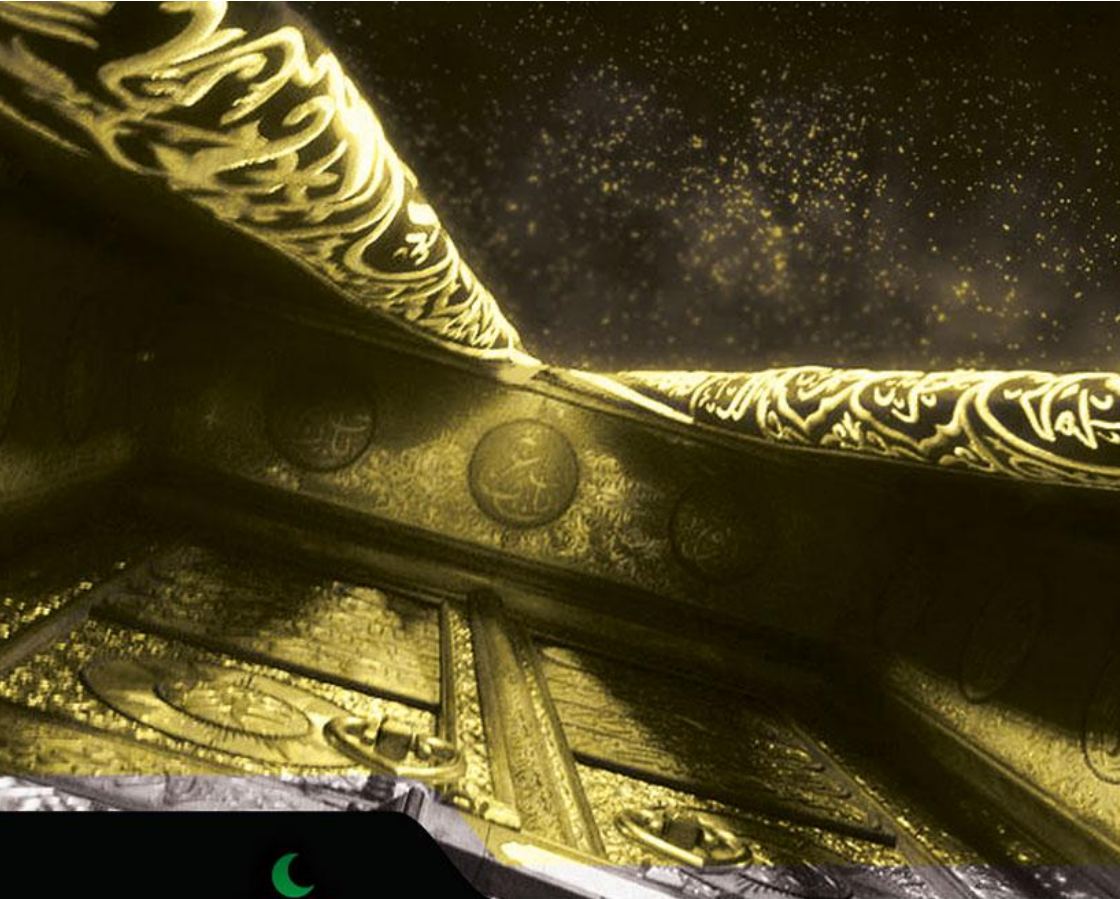
Nadam se da će ova knjižica biti smjernica onima koji tragaju za istinom, onima koji žure ka Džennetu i vječnom uživanju, onima koji teže ka oslobođanju od vječne patnje u Vatri.

Radi se o veoma opasnoj stvari; svi mi znamo da je posljednja stanica na ovom svijetu smrt, i da je tu kraj, to bi tu nevolju olakšalo, ali ne, nego ono što dolazi nakon toga je još

veće. Mi kao muslimani vjerujemo u proživljenje nakon smrti i vjerujemo u nagradu ili kaznu, kao i vječni Život u Džennetu ili Vatri, pa onaj ko bude musliman i bude činio dobro biće nagrađen za to i nakon što mu se Allah smiluje, biće uveden u Džennet, a onaj ko bude činio loše, ako to bude kod prava ljudi, biće kažnjen zbog toga, a ako to bude kod prava Allaha, onda će biti u Njegovoj volji, ako bude htio kazniće ga, a ako bude htio oprostiće mu. A što se tiče onoga koji se okrene od Islama i umre na nevjerstvu i mnogoboštvu, smatramo da će njegov vječni boravak biti u Vatri. Zato je na svakom ko ima razuma da izabere za sebe pravi put i da istražuje ispravnu vjeru koja svog sljedbenika vodi ka uspjehu, Džennetu i ugodnom vječnom Životu, jer postoje samo dva puta, treći ne postoji.

Neka je salavat i selam na onoga koji je poslat kao milost svim ljudima, našeg Poslanika Muhammeda, njegovu porodicu, ashabe i sve one koji ga slijede do Sudnjega dana.

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM